

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XVII. Quomodo subvenerit quibusdam animabus existentibus in
Purgatorio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

frissima ipsorum familia, virtutis præbere exemplum. Concludamus præsens caput alio charitatis opere, exercito à Vener. Marina erga quandam personam, licet non tam prosserum habuerit successum, quam præcedens. Refert ipsa eventum hunc in modum.

In Novembri anni sexcentesimi vigesimali quarti, paulò ante festum Præsentationis Beatissimæ Virginis, dum ordinario modo vacarem meæ orationi, Deus mihi in memoriam revocavit ingens periculum, in quo nonnemo verberatur, qui post multos in Ordine Religioso exactos annos, eam deseruerat, & judicio illorum, qui ipsum noverunt, perspectasque habuerunt causas, quibus ad illam deferendam fuerat inductus, hæ parvi erant momenti. Cœperunt in mea anima subito excitati vehementes affectus, & acsi illum alloqueretur cum ingenti sollicitudine atque desiderio ejus juvandi, dicebam ipsi: Adverte hōmo, quod sis damnandus. Et bis, nescio quali fervore, dixi: Si te ego liberavero, liberaberis. Augebantur desideria, ut illum viderem salvum, & convertens me ad meos Dominos Angelos dixi ipsis: Mci Domini, quis vestrum mihi præstabit gratiam, ut aeat illum hominem, dētq; ei potenter inspirationem, cum qua se convertat ad Deum, & redeat ad suam Religionem? Amore Dei eat aliquis, atque id faciat. Omnes me sunt intuiti, & quasi contra-hendo humeros mihi responderunt: Soror, hoc nobis non est commissum à Deo, age hac de re cum Divina Majestate, & si à Deo nobis fuerit injunctum, continuo

id exequemnr. Invocavi rursus Dominum magno affectu, & Divina Majestas mihi respondit: Quid habes Anima, quid vis? Mi Deus, ajebam, vehementer opto, ut ille homo evadat periculum, in quo vivit, & revertatur ad suam Religionem. Dominus mihi nihil respondit, imò, acsi recederet, sese occultavit. Non cessabam tamen orare, denuoque ipsum invocabam, & respondebat mihi: quando autem illi proposui hoc negotium, itérum à me recedebat. Interea conspexi coram me eum hominem, qui jacebat velut in longum protensus, facie habebat deformissimam, & oculos formidabiles, dicebātq; mihi, ut se commendarem Deo. Domine, dixi ego illi, humilia te, agnosce tua peccata, & revertere ad Religionem. Facere id omnino, respondit ipse, verū non possum. Vide quomodo finis constitutus. Aspexi illum finē mora, & vidi, quod ligatas haberet manus ac pedes, totusque esset multis constrictus vinculis, & quasi impotens redditus ad se movendum. His omnibus significabantur laquei & impedimenta, à quibus detinebatur in seculo. Dum id videbam incepi ipsum valde seriò exhortari, ut assumeret animum, & ex sua partē faceret quantum posset, ad futurum enim illi Deum suo auxilio, inéque hoc à Divina Majestate pro eo petituram. Quando illi dicebam, disparuit mihi, & viro fuit finita, unde remansi multum sollicita & afflita, propter periculum salutis,

in quo versatur.

CAPUT XVII.

Quomodo subvenerit quibusdam animabus existentibus in Purgatorio.

Exstat bene longus & mirabilis de hac materia tractatus in prima parte istius historiae, & quamvis idem argumentum etiam in hac altera jam fuerit perscrip-
tum, sitque deinceps aliquoties attingendum, complectar nibilominus hoc speciali capite non nullos casus, qui ipsi quoad id evenerunt, ex

quibus non solum ardens ejusdem Virginis collegitur charitas erga animas Purgatorij, verum etiam utilissima eruentur exempla, pro nostra instructione. Recenset vero illos, ne sequitur.

Dum intenta essem meæ orationi, ostendit mihi Divina Majestas animam cuiusdam personæ, ante complures dies defunctæ, quæ tam gravia & exquisita patiebatur

batur tormenta, ut omnem superent exaggerationem. Hinc, dum eam viderem, mihi in mentem venit, utrum non fortasse esset damnata ad pœnas inferni: adeò similes mihi apparebant cruciatus ipsius illis, quos videram in eo infelicissimo loco. Sed statim fui ex hoc dubio expedita, siquidem illa pauper anima, se ad me convertens, me rogavit, ut ipsam commendarem Deo, quod festinatissime, & quasi prorsus obiter petivit, quia eodem momento fuit velocissimè crepta ex meis oculis, quin intelligerem, quis illam abripuisset, aut ob quam causam id tam repente fuisset factum. Remansi sola afflita, & vehementer ingemiscens ac dolens ob ea, quæ pauper illa anima in suis tormentis patiebatur. Erat specialis mea commiseratio, cum qua recurri ad Deum, ut pro ipsa deprecarer, ac dicerem quandam corollam, cui habeo attributas indulgentias, quam etiam Divina Majestas benedixerat, certam me reddens, quod essem liberatura qualemque animam ex Purgatorio, recitando eā adhibitā assignatas preces. Dum has vellem incipere, vidi Deum indicia exhibentem severitatis, & quodammodo nihil aliud spirantem, quam Divinam suam justitiam, qui mihi dixit: Quid agis Anima? quid moliris? Noli me pro hac anima rogare, applicando illi preces Indulgenciarum, neq; eidem applica ullam Communionem, quā ex meo privilegio conservasti liberare animā ex Purgatorio, siquidem ista anima est iustē ad eas pœnas damnata, quas vidiisti, usque ad diem Judicij universalis: non fuit autem condemnata ad infernales, per meam magnam misericordiam, quia illam sum conatus disponere ad penitentiam, eō quod pro ipsa intercesserit Angelus ejus Custos, representando mihi nonnulla opera, quæ, licet exigua, provocaverunt meam benignitatem, quia fuerant praestata in bonum cuiusdam personæ, quam multum diligo. Et adverte quod, etiamsi multa opera ex se bona fecerit, quia tamen illa magis peregit propter suum gustum, & fines humanos honoris atque estimatio- nis, quam propter me, idcirco ipsi nihil profuerint, ac proinde salutem suam in magnum conjecterit discrimen. Hec omnia mihi dixit Divina Majestas, quæ me affecterunt admiratione: non prohibuit mihi tamen, quod minus pro ea orarem, ordinarias meas persolvendo preces, modò non esse illæ, quibus ipsius bonitas speciale attribuerat privilegium.

Post duas circiter ab hinc horas milii Dominus spectandas exhibuit multas amas parvorum puerorum, quasi ne dom septennium, qui mihi videbantur graves sustinere pœnas Purgatorij. Erant qui in crucem aetæ, extensis brachijs, & Divina Majestas mihi dixit; Istarum animam gere curam, pro his me roga, sicut soles & applica ijs Communiones. Quomodo vero, mi Domine, ajebam ego, isti puti deveniunt ad Purgatorium, atque tam multum patiuntur? Sustinent pœnas, respondit Dominus, non sunt tamen tam graves, quam tibi ex ipsorum conspectu afflita videntur sustinere. Scito, has animas esse puerorum exiguae atarum, qui sunt defuncti in levibus ac venialibus peccatis: necesse autem est, ut ea expient. Quia enim vos, dum tales moriuntur, ipsos vocatis Angelos, & existimatis subito migrare ad colum, ideoque pro illis non offertis Missas, neque quidquam boni peragitis, nihil igit reliquum est aliud, quam communia Ecclesiæ suffragia, & harent in suis pœnis, quo adusque inde evadant, postquam pro rata sua parte satisfecerunt. Pro his itaque me roga, & ora. Feci quod jussa erant a Deo, fuitque mihi id insigni documentum, ut agnoscerem, quam exacta sit Divina Iustitia, in purificandis animabus frumentis eius conspectu.

Anno sexcentesimo vigesimo secundo, conspexi Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, qui adducebat alium Reliquum, jam etiam defunctum: iste veniebat missus, & querebatur mihi, quod, si habeam obliterata. Pater, respondi ego, certe existimavi, te post mortem abivisse ad colum: dic mihi nunc, quomodo adfuisse tristis? ubi moraris? Hac à me facta interrogatione, prodit aliunde è regione mundi abdolus, & dixit mihi: Moratur in inferno.

no, atq; augigit: Maledicte, ajebam ego, mentiris tuo more; & conversa ad Religiosum, interrogavi illum rufus: Ubi moraris, Pater? Tum ipse amarissimè plorans, & singularem demonstrans afflictionem ac defolationem, mihi dixit: Sum in Purgatorio, eò quod fuerim immoderatè affectus erga meos consanguineos. Commenda me Deo, & cura pro me dici septem Missas, ut mihi Deus dignetur abbreviare meas pœnas. Post paucos deinde die, illum denuò vidi, qui mihi dixit, se Jain frui Deo. Quia verò adverti, quod exhiberet vultum leverum, & non obtutum illum modestissimè jucundum, quem exhiberi video à Beatis, quæslivi ex eo hujus rei causam, & respondit mihi: Nota, non sum tristis, sed neque, per Dei misericordiam, in omnem æternitatem possum tristari. Volut nihilominus Deus, ut me tibi sic spectandum præberem, quod tibi significarem, me, si forem capax tristitiae, eam habitorum propter perditos tot gloria gradus, quos consequi potuissim, nisi me impeditivisset culpa, quam dixi, immoderati affectus, erga mihi sanguine junctos.

Paucis diebus post, fuit ad me superius ab alio Religioso morti vicino missus, qui peteret, ut se commendarem Deo, quod ego accuratissimè feci: atque eadem horâ, quâ expiravit, est ingressus meum cubiculum lætissimus, dicendo: Sum viator, Mater, viator, quia tendo ad cælum, postquam pertransivi Purgatorium, sicuti qui celerrimè transit quampiam flammam. Aliquot ante obitum diebus habui corporis penitus avulsum ab omnibus rebus terrenis, & propterea mihi Deus tantam præstítuit misericordiam. Aliâ vice, paulò post, dum mecum loqueretur Sanctus Pater Ludovicus de Ponte, me visitaverunt prædicti duo Beati Religiosi, magnum exhibentes honorem Sancto Patri Ludovico, & cùm ego illos interrogarem, cur ipsum ita venerarentur, cùm æquè fuerint Sacerdotes, ac ille? responderunt mihi: Quia nos meritis & gloriâ multum superrat. Laudetur Deus in omnibus in æternum. Amen.

Vita Mar. de Escob. Pars II.

Non reliquit nobis Venerabilis Marina scripta horum duorum Religiosorum nomina, qui, spes tatis circumstantijs, & quia sunt comitati Sanctum Patrem Ludovicum, videntur suis ex nostra Societate. Sic etiam in scripto, quod nunc referam, non exprimit nomen cuiusdam Domine, cui magnum prestitit auxilium, ut exiret ex Purgatorio: tantum in illius margine, chiographo Patris Michaëlis de Orenja, reperio annotata ista verba: Hac Dominus fuit ex gyneco Regine, interrogabo Dominam Marinam de nomine, quod quidem ipse fecerit, non tamen adscriptus, neque ego amplius indagare posui. Est casus revera mirabilis, quem hec Virgo sequentibus verbis recenset.

Evocavit ad se Deus quandam personam magnæ autoritatis, quæ mihi fuerat impensè addicta, & magnâ charitate conseruata subvenire in meis necessitatibus. Quocirca illi obstricta, postquam receivedi iplus mortem, toto corde obsecravam Deum, ut eandem, si esset in Purgatorio, liberaret ex ijs pœnis, & perduceret ad æternam suam requiem. Huic petitio- ni impendi paucos dies, & Deus mihi manifestavit tandem pœnas, quas in Purgatorio sustinebat. Stabat hæc anima in quadam angulo, vultu ad patietem conveiso, eidemque quodammodo affixa. Indolue vehementissimè, quod illam viderem in eo statu, & quia ipsam præterea sapienti constitutam videbam, mea afflictio augebatur indies: clamabam magis ac magis orando pro ea Deum, semperque ipsius vivacissimè recordabar. Tum Divina Majestas mihi dixit: Marina, noli tantopere affligi vel angri, quod videoas pœnas illius animæ: nam tu in hoc lecto plura patenteris, quam ipsa sustineat in suo Purgatorio. Nihilominus, mihi Deus & mihi Domine, subjunxi ego, præsta mihi gratiam, per temeritatem te rogo, ut illam eruas ex ijs angustijs, ac deducas ad tuam gloriam. Bene est, respondit Dominus, tu modò quiesce. Senisi me subito moveri à Deo, ut juberer pro ea anima dici quasdam Missas devotionis, de quibus alibi loquor: siquidem exploratum habeo, summe in hunc effectum esse proficius. Adhibui

N n dili-

diligentiam, ut statim inchoarentur. Prima fuit dicta in festo Resurrectionis: verum quia mihi Deus istam animam paulò post ostendit in eadem specie, ac ante, plurimum angebar. Invocabam Deum internis & vehementibus clamoribus, dicendo: Ah mi Domine Deus Majestatis, obtestor te per sanctissimum mysterium hujus festi, ut liberes hanc animam à peccatis, quas patitur. Dominus dissimulabat, tacet, nihilque mihi respondebat: ideoq; amplius augebatur meus fervor, & repetebam saepe easdem preces prædictis verbis, ita ut illi nihil aliud dicere possem.

Dominus audiens clamorem mei spiritus, vidensque mei affectus vehementiam, licet illum ipse in meo corde excitaret, nihilominus modo quodam gravissimo, ac si se ostenderet pertulsum mea importunitatis, mihi dixit: Quid vis Anima, quod tantopere vocifereris? Ego idem iterabam, quod semper antea, quin possem addere vel immutare ullum verbum. Divina Majestas, exhibendo se manivetiore, mandavit cuidam Angelo, quid agere debet, qui executurus mandatum intravit Purgatorium, & murando situm illius animæ, reliquit ipsam quasi dorso acclinatam ad dictum parietem. Vidi statim attollentem oculos ad cœlum, ac deinde etiam manus junctas, ut indicaret magnam afflictionem, propterea quod non videtur Deum. Tum mihi Divina Majestas dixit: Creatura mea, jam illa anima patitur leviores peccatis, nonne modò es contenta? Ego, quod ipsam viderem eo tam anxio teneri desiderio, respondi: Non, mi Domine, non sum contenta; atque cum me non possem continere, denuò repetivi eandem orationem: Domine Deus Majestatis, per sanctissimum mysterium hujus festi te obtestor, ut liberes hanc animam à peccatis, quas sustinet: neq; poteram silere, seu intermittere frequentissimam istius petitionis iterationem. Tum, quod est mirum, Dominus, qui me ipse, sicut diximovet, ut illum rogarem, se ostendens quasi fatigatum mea importunitate, surrexit ex mystica quadam sede, in qua ipsum videbam, & abivit cum comitatu multo-

rum Angelorum. Quando mea anima videt Ejus Majestatem abeuntem, ardenter ipsius desideria magis invaluerunt, & quia sibi non poterat temperare, infecuta est illum currendo, clamans & assidue trans dictam orationem. Dominus mihi nihil respondebat, neq; Angeli, qui ipsam comitabantur. Pervenit Divina Majestas ad quandam elegantissimam portam, quae videbatur esse pulcherrimi cuiusdam castelli, aliquantum distantis à sede, in qua illum videram, & illuc est ingressa, frequentibus Angelis, atque statim, velut ei improviso, porta fuit clausa, me foris relata, non sine ingenti meo dolore & afflictione.

Attamen resumpsi animum, & descendente, ob istam ipsam repulam, amplius affectu, continuabam per quadam, non rimas, sed fenestras, quas dedita operâ factas, quanquam peregrinas, quas ea porta conspexi, meum clamorem, & repetebam ea verba, quae tempore hucu. Ita angebar aliquamdiu, donec tandem Divina Majestas, ex infinita sua clemencia, dixisset ijs Dominis Angelis: Aperiportam illi creaturæ, & adducite ipsam ad me, quod sine mora fecerunt. Ingessata provolvi in genua, juncis manibus, coram illo magno Deo ac Domino, qui me intuitus magnâ benignitate mihi permanter dixit: Quid vis anima? quid patris tanto affectu & fervore? Domine Deus Majestatis, respondi, peto, ut per tuam misericordiam liberes eam animam à peccatis, quas patitur, post primam Misererationis, quæ in hac festivitate est distastante subjunxi, scio bene, quid ex divino impulsu, cum mea tamen impotestate, stylique mei ruditate, quanquam profecta ex amore: Queso Domine, ut per te meipsum te oro, noli cogitare quod supersint dicendas quinquaginta tres menses, id curare, brevi namque dicentur. Obedebat Dominus, sibi placere, quæ a se dicebantur, & dixit mihi: Optimè dicis. Anima, optimè dicis. Volo te exaltrare, & consolari in eo, quod à me peccatis. Vocavit subito Angelum Cofudem illius animæ, jussitque ipsum ut

unā cum Angelis meis Dominis, & ipsam educere ex Purgatorio. Omnes abivertunt celerimē, & pertingentes, ut sic dicam, ad portam Purgatorij, intuiti sunt eam animam: illa quoque magno perfusa folatio ipsos aspergit: cui dixerunt: Veni nobiscum, quia Divina Majestas nobis mandavit, ut te perducemus ad ejus conspectum. Ipse lētissima quantocummodo quodam mirabili, venit ad Sanctos Angelos, & Custos illius sublatam in brachia, ceteris eum comitantibus, attulit ad Deum. Aspergit illam Divina Majestas amanter, & praecepit ijs Angelis, ut ipsam suo loco constituerent. Illi obedirent cum magno gaudio, quod singulariter summum demonstrabat Sanctus ipsius Angelus Custos, & fecerunt, quod jussi fuerant à Deo. Ego spectabam has magni Dei nostri misericordias, non capiens me p̄r laetitia, & millenas illi gratias agens, pro beneficio p̄frito mēze amicæ & benefactrici. Abrepta sum in magnam ecclasiū, & quando ex ea rediui, licet fuerit finita visio, perseveravit tamen grande meum solatium, ob tam felicem successum: siquidem toto eo tempore, quo illam vidi in suis constitutam angustijs, summè dolebam, & affligebam. Deus sit millies benedictus. Amen.

Multa in hoc eventu sunt obstupefacta, & que specialiter ponderanda charitas, & gratitudo Venerabilis Marine: verū pricipue attonitos reddet pios Lectores consideratio clementissime benignitatis magni Dei & Domini nostri, cuius admirabilis sapientia, & admirabilissima clementia tam graciosas exquirunt vias, ut illa benedicta anima post hanc primam Missam egredetur ex Purgatorio, que pro rata suorum peccatorum aliquot alias debuisset expectare. Etiam Domine degentes in Aula possunt ac solent facere quedam bona opera, tam accepta Divinis oculis, ut idem Dominus, post illarum obitum, aliquem exstirpulet, à quo juventur suffragis & indulgentias, ut illesis Divinae ipsius Iustitiae legibus, suo perfungatur munere incomparabilis ejusdem Misericordia. Benedicant illam, laudentque in eternum ipsius Angeli, qui nobis dedit

Vita Mar. de Escob. Pars II.

Sacratissimi Filij sui sanguinem, ex cuius thesauro erimus tam inestimabiles divitias. Similis senioris est sequens casus, quo finiam praesens caput. Venerabilis Marina illum sic recenset.

In Januario anni sexcentesimi vigesimi octavi, die octavâ Epiphaniæ, postquam est defuncta Comitissa de Nueva, orabam commendando illam Deo, dicebamque Ejus Majestati: Mi Domine, ubi habes animam hujus mēze amicæ? Superfide hac interrogatione, Marina, dixit Dominus, noli mihi rursum facessere negotium. Vere, mi Domine, ajebam ego, bonâ tuâ veniâ, nolo ab ea desistere: sum enim ipsi multūm obstricta. Memento Domine, quod me, & meas pauperes socias, multis sublevaverit eleemosynis. Quælo intermitte id, subjunxit Dominus, quia illam habeo in bono loco. Mi Domine, dixi ego, estne in cœlo? Dum tantopere instarem, Divina Majestas mihi respondit: Est in Purgatorio, quid jam vis? Mi Domine, dixi, ut illam liberes. Dic autem mihi, mi Deus, quid faciam pro ipsa? Fuit mihi ostensa ē Divina Majestate: non patiebatur graves poenæ, sed moderatas, cō quod multa fuerit passa in suo diuturno morbo. Nihilominus Deus volebat rogari, qui mihi denique dixit: Quid faceres pro illa? Curabo, mi Domine, respondi, aliquot pro ipsa celebrati Sacrificia Missæ, & applicabo illi sacram Communionem. Fiat ita, dixit Dominus, cura pro ea dici tres Missas de Sanctissima Trinitate, & quartam de Maria Virgine, atque applica illi hodiernam Communionem, & statim liberabitur. Subito ac sonuit horam sextam matutinam, procuravi, ut dicerentur quatuor Missæ, & paulò post communicavi; peracta vero Communione vidi multos Angelos descendentes ad Purgatorium, quō solus ipsius Custos ingressus eam eduxit, atque ab omnibus concinentibus laudes Dei fuit perducta ad cœlum.

Deus sit benedictus.

Amen.